

**Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 1933 r.
Izba II karna
sygn. 3 K. 482/33**

Teza

W myśl art. 256 § 2 k.k. wyzywającym zachowaniem się jest nie tylko obraza osobista i naruszenie nietykalności cielesnej, lecz wszelkie działanie obrażonego, skierowane do obrażającego choćby pośrednio, lecz w związku przyczynowym z doznaną obrazą i zdolne do wywołania u niego odczucia pokrzywdzenia.

Z uzasadnienia

Obowiązujący kodeks karny zezwala sądowi na uwolnienie od kary sprawcy dokonanej obrazy osobistej innej osoby, jeżeli obrazę wywołało wyzywające zachowanie się oskarżonego lub jeżeli obrażony odpowiedział wzajemną obrazą lub naruszeniem nietykalności cielesnej. Ustawa stawia więc wyzywające się zachowanie obrażonego obok i na równi, z odpłatą, czy to w postaci obrazy wzajemnej, czy naruszenia nietykalności cielesnej. Wynika stąd, że wyzywającego zachowania się nie można ograniczyć w ramach obrazy osobistej i naruszenia nietykalności cielesnej; do jego istoty będzie należało też i wszelkie takie działanie w następstwie obrażonego, które choć i niebezpośrednio skierowane do obrażającego, zdolne było wywołać i wywołało u tegoż odczucie własnego pokrzywdzenia, a dokonana przezeń obraza jest w związku przyczynowym z odczuciem tego pokrzywdzenia.

W tym kierunku sąd sprawy nie rozważył i nie rozstrzygnął, czy ustalone przez sąd orzekający uporczywe pukanie do drzwi mieszkania oskarżonego i dzwonienie nie było mimo zakazu oskarżonego wyzywającym zachowaniem się Joanny K., na które z powodu jej prowokacji w drodze retorsji reagował oskarżony, zaczem dla braku odpowiednich ustaleń odnoszących się do istotnych znamion przestępstwa należy na mocy art. 516 lit. „a” k.p.k. zaskarżony wyrok uchylić nie wchodząc w rozpoznanie dalszych zarzutów kasacyjnych.

[Cytowane artykuły: 256 k.k., 516 k.p.k.]